

OCISOVSZKY LÁSZLÓ

SIRATÓÉNEK MAGAMNAK

Én kedves lelkeket
miért is adtad búra,
fájdalmas szívemet
gyászos koporsóba?

Miért is hagytál cserben
jaj, elrepült vidámságom,
miért hagytál itt engem
sírnivaló szomorúságom?

Szürke víz folydogál
medréhez csapódva,
utat majd hol talál
széltől ostromozva?

Gyertyafény is sárgul,
viasz könny szemében,
a virág is árval
szírommal kezében.

Alig hallik mindaz,
amit zokog beszédben,
elfáradt a vigasz
a sötét-csönd éjben.

Visszatérsz hajnalra,
tudom, hogy visszatérsz,
könnyemre, bús hangomra
mind bocsánatot kérsz!

ÉJFÉL

Hártyás nagy szárnyát
kibontja
a csillaghomlokú éjszaka,
az ablakon
kiöntött fény
befolyik az árokba,
és a hideg hasú
aszfaltokon
fészket rak az álom.

KÖRCSÁRDÁS

Körbe állni!
Mindenki fogja meg a másik kezét!
Szorosán, kemény szorítással.
Aki szédül, csukja be a szemét!
Így, most súlyos dobbanással
lépjünk balra,
aztán tovább körbe-körbe
éles füttyszóra,
gyorsan, szilajabban, újra
kilépni, csukott szemmel,
vadabban, vizes testtel,
verejtékkel a füttyszóra,
balra, mindig csak balra!
Elszédülni még nem lehet,
megszédülni, megszedülni,
túrni,
táncban senki mást nem tehet.
Csattan a fütty, laza a szorítás...
Fogd a kezét,
fogd le szemét,
táncolni majd lesz más.
Balra kezdve,
balra lépve
körbe-körbe,
öntudatlan csukott szemmel,
járd a táncot,
ropjad kedvvel!

KERESZTÚTON

A mindent betakaró szürke ég alatt
dél felé szállnak a darvak.
Most ebben a békésnek tűnő
magányos csöndben rám ront
az alattomos vággyal közelgő,
farkasordító, hidegrázó gondolat.

A rámrontó téliben,
vért hullató hóesésben
feltűnik a hóember
emberevő képében.

Oh, jaj Uram! Tekints már ránk!
Önön húsába vájt a magyar.
Egyre másra testvérét eszi,
mint az éhes kannibál.

Mohó hatalmi vágyában,
hitnek vélt politikában,
Janus-arcú maszkjában,
öröknek remélt gazdaságban,
tőkés álmok birtokában
Hapci-törpe álruhában
szemen köpi gajdosmáját.

Oh, jaj Uram! Szétforgácsolt keresztet,
ács szüledtől tanult mesterséggel
állítsd vissza valós egységgé,
mindent összefogó erővé!

